

BİLGİSAYAR MÜHENDİSLERİ KURULTAYI
10-11 ŞUBAT 2018, BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ-İSTANBUL

BÜLENT EPİR Oturumu
Üniversiteler ve Bilgisayar/Yazılım/Bilişim Sistemleri Mühendisliği Eğitimi

Arif CEVİZCİ
MİKRON Eğitim Danışmanlık Mühendislik

Merhaba. Hepiniz hoş geldiniz, hoş bulduk...

Ben özellikle özel şirketler tarafından üniversitelere bakış gerçekleştireceğim. Ondan önce belirtmek istediğim birkaç konu var. Bu açikoturumlara sayın hocalarımızın isimlerinin verilmesi çok çok büyük anlam ifade ediyor. Bunu kim düşündüyse, kim gerçekleştirdiyse hakikaten bizim mesleğimize, Odamıza, bilime çok büyük katkıları bulunan bu dört kişiyi hatırlamaları, anmak üzere gündeme getirmeleri ve bu oturumlara isimlerinin verilmesi konusunda kendilerine teşekkür ediyorum ve çok anlamlı buluyorum.

Onlardan üçüyle Sayın Bülent Epir’le, Sayın Mustafa Akgül’le ve Sayın Oğuz Manas’la hayatımın kesiştiği, denkleştiği yerler, anlar, zamanlar oldu. Sayın Necdet Bulut’la olamadı; jenerasyon farkımız var. Fakat kendisine suikast yapıldığı anda yanında olan, suikasttan sonra can çekiştiği ve hatta ikinci kez öldürüldüğü ana kadar hep yanında bulunan eşi Neşe Erdilek Bulut çok yakın dostumuz. Onların dördününün de bizim mesleğe ne kadar anlamlı katkılar yaptığını yakından biliyorum. Hepsine saygılarımı, şükranlarımı sunarım.

Özellikle Bülent Epir Hocamızın böyle bir oturma adının verilmesi benim için daha anlamlı ve benim de bu oturumda konuşmacı olarak bulunmam daha da anlamlı; çünkü dört yıllık üniversite hayatımda hemen hemen her sene en az bir dersimi vermiş; bir dersime girmiş; bana mesleği, bilimi, insanlığı en güzel şekilde aktarmış bir insan kendisi. Bana rol model olmuştur. Aynı zamanda benim mezun olduğum zaman da bölümümüzün başkanıydı; bana Bilgisayar Mühendisliği diplomamı veren kişiydi. Kendisini özellikle şükranla tekrar anmak istiyorum.

Bu dört kişinin yanında Odalaşmaya ve mesleğimize katkıda bulunan üç değerli arkadaşımızı daha anmak istiyorum. Bunlarla beraber var oldum, bunlarla beraber bu mesleğin var oluşuna katkıda buldum. Onların da şükranla anılmaya ihtiyacı var.

İlki, Duygu Mutlu arkadaşımız. O da Bülent Epir’in öğrencisiydi ve yine ondan diploma

TMMOB ELEKTRİK MÜHENDİSLERİ ODASI
ANKARA ŞUBESİ HABER
2008/1

BÜLTEN!

30. Yıl Etkinlikleri
KOMİSYONU ADINA ÜYEMİZ ALI
YİĞİT, EMO ANKARA
ŞUBESİ’NİN (EMO’da da TEK
ÖRNEK) TEK BİLGİSAYAR
MÜHENDİSİ KÖKENLİ YÖNETİM
KURULU BAŞKANI OLAN
DUYGU MUTLU İLE İNTERNET
ÜZERİNDEN RÖPORTAJ YAPTI.

İLK BİLGİSAYAR MÜHENDİSİ

YÖNETİM KURULU BAŞKANI

30. Yıl Etkinlikleri

aldı. Bilgisayar mühendisliğinin meslek olarak bu noktalara geleceğini hatta daha ileriye gideceğini, meslektaşlarımızın sayılarının artacağını ve bu mesleğin örgütlenmesi gerektiğini ilk ama ilk düşünen insanlardan biridir. Sadece düşünmekle kalmamış, bu düşünceyi eyleme çevirmiş, hayatının diğer aktivitelerinin önüne koymuş çok değerli bir arkadaşımızdır. Mezun olduktan sonra bilgisayar mühendislerinin EMO'da örgütlenmesini sağlayan; bunun için çalışan; zamanını, hayatını, emeğini veren çok değerli bir arkadaşımızdır. O kadar ki EMO içerisinde Bilgisayar Mühendisleri Odası örgütlenmesini gerçekleştirdiğimiz süre içerisinde Duygu Mutlu sadece biz bilgisayar mühendisleri meslektaşları arasında sevmek, sayılmakla, önderlikle kabul edilmemiş, aynı zamanda Elektrik Mühendisleri Odasının içinde de on binlerce üyesi olan bir şubede 300-500 bilgisayar mühendisinin üye olduğu bir disiplinle EMO şube başkanlığını almış ve 2 dönem de başkanlığını yapmıştır. Aynı zamanlarda profesyonel olarak bir siyasi partinin de bilgi işlem yöneticisi olarak çalışıyordu. Hem EMO içerisinde hem de siyasi partinin içinde tanıştığı, beraber olduğu arkadaşlarıyla birlikte bir örgütle ilişkisi olduğu nedeniyle cezaevine atıldı 1999 yılında (98 sonu 99 başında). Cezaevinde hukuki süreci sürerken o dönemde iktidarın, hükümetin devletin cezaevlerindeki denetimi sıkılaştırmak amacıyla gerçekleştirdiği F tipi, tek tip kıyafet ve diğer disiplin uygulamalarına karşı 2000 yılında Türkiye'deki hemen hemen tüm cezaevlerindeki bütün sanıklar, tutuklular, hükümlüler birlikte eylem yapmaya başladılar ve açlık grevleri yaptılar. Duygu Mutlu da o zaman açlık grevine katılmış, ölüm orucuna yatmış bir arkadaşımızdır. Ölüm orucu sürerken bazı hayati yeteneklerini, başta bilinci olmak üzere kaybedip aynı zamanda bu hükümlüler arasında ölenler olduğu bir dönemde devlet bu eyleme şiddetle karşılık vermiş ve 100'ün üzerinde kişi ölmüş, bir kısmı yanmış, yanarak ölmüştür. Bunların hepsi Duygu Mutlu'nun açlık grevi gerçekleştiği zamanda olmuştur. Yine bu eylemde olan Duygu Mutlu, korsakof hastalığı dediğimiz, bilinç kaybetme hastalığı dediğimiz hastalığına tutulmuş, uzun süre tutuklu olarak hastanede kalmış, tedavisi sırasında devlet bu eylemde -muhtemelen şiddetin dozu nedeniyle- kendini suçlu ve sorumlu hissetmiş ya da başka nedenlerle, bu eylemde sağlık sorunlarıyla boğuşan bütün hükümlüleri şartlı salıvererek affetmiştir. Duygu Mutlu da bu arkadaşlarımızdan biridir. Daha sonra sağlık sorunuyla mücadele ederken sağlığında bazı olumlu gelişmeler olduğu için tekrar cezaevine konulma süreci gerçekleşmiş, fakat bunu istemeyen, buna tahammül edemeyen arkadaşımız yurtdışına gitmiştir; halen İsviçre'de yaşamaktadır. Orada bilgisayar mühendisliği yapmaktadır, orada yazarlık yapmaktadır, orada araştırmacılık yapmıştır. Muhtemelen hiçbir zaman göremeyeceğiz, hiçbir zaman aramızda olmayacaktır. Onu da hikâyesini de sizlerle paylaşmak istedim.

İkinci arkadaşımız, Şevket Güneş. Şevket arkadaşımız da Duygu, nasıl Ankara'da EMO içerisinde bilgisayar mühendislerinin örgütlenmesi, dayanışması, mesleğimiz için çalışmalar yapıyorsa aynı çalışmalarını İstanbul EMO içerisinde yapan bir arkadaşımızdı. Öyle ki çocuğu Eren doğduğunda evinde, hastaneden yeni çıkmış eşi ve çocuğunun olduğu ortamda bizim bilgisayar mühendislerini nasıl örgütleriz, EMO'daki etkinliğimizi nasıl artırırız, Bülent Epir için nasıl saygı yemeği yaparız diye birlikte düşündüğümüz anlar olmuştu. 2004 yılında kansere yakalanarak vefat etti

arkadaşımız. Çocuğu henüz 4 yaşındaydı. Bilgisayar mühendisliği mesleği ve meslek odasının kurulmasına en büyük katkıda bulunan bilgisayar mühendisi arkadaşlarımızdan biriydi. O vefat ettiğinde 4 yaşlarında olan çocuğu Eren, birkaç ay önce, geçen yıl liseden mezun oldu. Ne Eren babasıyla çok vakit geçirebildi ne Şevket çocuğuyla ve ailesiyle çok zaman geçirdi; kansere yakalandıktan çok kısa bir süre sonra vefat ederek aramızdan ayrıldı. Onu da anmak istiyorum.

Üçüncü arkadaşımız, Oya Tezel; yine aramızda yok. Bilgisayar Mühendisleri Odasına çok büyük katkıda bulunmuş arkadaşımızdır. Zamanının, kafasının büyük bölümünü İstanbul'da, Bilgisayar Mühendisleri Odasının kurulması, örgütlenmesi, özellikle EMO içerisindeki çalışmalara ayıran önder arkadaşlarımızdandır. O da birkaç yıl önce Yeni Zelanda'ya taşınıp hayatının bundan sonraki kısmını orada sürdürmeye karar vermiştir. Onu da saygıyla anmak ve hatıralarını, geçmişini, emeğini sizlerle anımsatmak istedim.

Oya'nın 12 Mayıs 2012'de Bilgisayar Mühendisleri Odasını kurarken çekilmiş bir fotoğrafını sizlerle paylaşmak isterim.

Bu değerli hocalarımızın ve değerli arkadaşlarımızın saygısına istinaden ve bu Odaya, bu mesleğe emeği geçen bütün arkadaşlarımıza hitaben burada, böyle bir oturumda ben, özel sektör açısından bilgisayar mühendisliği eğitime bakmaya çalışacağım. 30 yıldır bilgisayar mühendisliği yapıyorum, hemen hemen tamamı özel şirketlerde geçti. Son 20 yılını kendi kurduğum şirketimde yönetici ortak olarak sürdürmekteyim. Çok ciddi bir deneyimim var; ama küstahlık, kibir yapmak istemiyorum. Her şeyi bilirim, her şeyi gördüm, her şeyi gözlemledim şeklinde konuşmak istemiyorum. Sadece kendi bakış açımdan; ama olabildiğince şeffaf, olabildiğince samimi biçimde deneyimlerimi, izlenimlerimi paylaşmaya çalışacağım.

Öncelikle “özel sektör” dediğiniz arkadaşlar, çok matah bir şey değil... Özellikle Türkiye'de özel şirketlerin kuruluşundan 5 yıl sonra iyi ihtimalle %80'i pasif hale geliyor, 10 yıl sonra ise %96'sı pasif hale geliyor. Yani bir özel şirketin kurulduktan sonra 10 veya daha fazla yıl yaşama ihtimali %4.

Özel şirketleri, bilgisayar mühendisliği ve eğitiminin değerlendirilmesi açısından yaklaştığımda 3 ana kategoriye bölmek gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bu özel şirketler bu şekilde bakıldığında daha anlamlı değerlendirilebilir diye düşünüyorum.

1- Yarı özel şirketler, kamu kuruluşu gibi olan, kamu faaliyetinde bulunan, ortaklığında kamu ortaklığı olabilen ama kesinkes kamu kontrolünde, denetiminde, regülasyonunda olan şirketler. Örnek olarak savunma sanayinde bulunan şirketler; ASELSAN, TAI, HAVELSAN gibi savunma sanayine iş yapan şirketler; bankalar -Merkez Bankası dahil kamu ve özel bankalar- ayrıca Telekom operatörleri (Vodafone, Turkcell, yarı kamu gibi çalışır). Her ne kadar özel şirket gibi görünseler de bunlarda kamu otoritesi çok baskın, kamu denetimi çok baskındır. Türk Hava Yolları'nı da bu gruba dahil etmek gerekir. Bu birinci grubun bilgisayar mühendisliği eğitimden ve bilgisayar mühendislerinden beklentisi çok fazla değil; çok büyük hiyerarşik yapıları var içlerinde ve çok gelişmeye açık değiller. Dolayısıyla sıradan bir bilgisayar mühendisliği eğitimi almış çok parlak olmayan öğrenciler buralarda daha çok kabul görüyor. Çünkü ciddi bir disiplin ve

hiyerarşik yapı var. Üstelik kullanılan teknoloji ve bilgiler de çoğu zaman çok eski; çünkü bunların çoğu çok hantal, çok hızlı hareket edemiyorlar, çok fazla regülasyona tabiler. Parlak öğrencilerin oralarda bulunma koşulları bulunmuyor ve onlar da zaten bulunmasını istemiyor; çünkü çıban başı olmasını istemiyorlar, belli konumlar-kastlar oluşmuş, yapılar oluşturmuşlar. Bunlar kendilerine tehdit olacak kendilerini belirli şekillerde zorlayacak, hayatlarını zorlayacak öğrenciler istemiyorlar. Dolayısıyla son derece sıradan yetişmiş öğrenciler, bir nevi aradaki hamallık işlerini, amelelik işlerini yaptırarak bilgisayar mühendisi arkadaşlar arıyorlar. Bunlarda bir kere girildi mi, o hiyerarşik ortama, disipline, güvenlik ortamına bir kere uyum sağlayabilirse, bilgisayar mühendisi arkadaşlar, çok fazla çalışmadan uzun saatler çalışmadan, iyi koşullarda, piyasa koşullarının üzerinde bir gelirle hayatlarını sürdürebilirler. Fakat tekrar vurguluyorum, çok fazla çıkıntılık yapmamak şartıyla, kendilerine o hiyerarşinin disiplinin dayattığı tüm işleri şartsız-koşulsuz yapmak şartıyla. Tabii burada paylaştığım, dediğim gibi bu benim genel gözlemim, istisnai durumlar olabilir.

- 2- İkinci grup özel şirketler ise tam olarak özel şirketler olan, birinci grupta bulunmayan ve ana faaliyet alanı bilgisayar ve bilgisayar yazılımı olmayan bütün özel şirketler. Bunların içinde bütün fabrikaları, bütün restoranları, bütün akaryakıt istasyonlarını, günlük hayatımızda mal ve hizmet sağlayan bütün özel şirketleri sayabiliriz. Bunların bilgisayar mühendisleri ve bilgisayar mühendisliği eğitimi veren kurumlardan beklentileri aslında çok fazla değil. Asıl beklenti, ana faaliyet alanını nasıl daha hızlı, nasıl daha verimli yapabiliriz şeklinde destekleyici faaliyet olarak bilgisayar öğrencilerini, bilgisayar çalışanlarını, bilgi işlem çalışanlarını görmekteler. Dolayısıyla onların beklentileri, olabildiğince fazla çalışsın, olabildiğince o faaliyet alanını çok iyi anlansın, algılasın; çünkü ana faaliyet alanı bilgisayar değil. Bazı yerlerde tekstil fabrikasında bilgi işlem müdürüdür, bazı zamanlarda metal fabrikasında, bazen gemi yapım atölyesinde.... Bunların beklentisi, bilgisayar mühendisinin ana faaliyet alanını çok iyi anlaması, çok iyi yorumlaması ve bilgisayar mühendisinin bilgisayar teknolojisini o faaliyet alanına en iyi şekilde, en uygun, en verimli, en hızlı şekilde uygulayabilmesidir; bütün başarı kriterleri bunlardır. Bu nedenle olabildiğince esneklik, olabildiğince her koşulda çalıştırma talepleri vardır bu ikinci gruptaki özel şirketlerin.
- 3- Üçüncü gruptaki özel şirketler ise tam bizim faaliyet alanımız sayılabilecek bilgisayar ve bilgisayar yazılımı hizmetleri tedariki, üretimini sağlayan teknoloji şirketleri. Bunların büyük bir kısmı ne yazık ki yabancı uluslararası şirketler. Bilgisayar mühendislerinden beklentileri, çok iyi yabancı dile sahip olmaları, ürünlerini çok iyi anlayabilecek, çok iyi uygulayabilecek, anlatabilecek ve desteğini verebilecek yetkinlikte olmaları. Burada en önemli ve etkin faktör İngilizce bilgisi. En büyük beklentileri mesleki İngilizce. İkinci faktör de iletişim becerileri... Çünkü bunlar çok farklı sektörlere bilgisayar yazılım ürünü, iletişim malzemeleri gibi ürünler satıyorlar ve çok değişik sektörlere kendi ürünlerini çok çok iyi tanıtıp anlatıp ya satmalarını ya adapte etmelerini ya da destek vermelerini sağlayacak bir beklenti içindeler. Bunların içinde küçük ve az da olsa ama çok önemli olan biz bilgisayar mühendislerinin kurduğu özel yazılım şirketleri var. Bazılarını hatırlamayabilirim, eğer duyular veya niye bizi anmadın derlerse kendilerinden şimdiden özür diliyorum. Burada birkaç şirketi paylaşmak istiyorum. Çok iyi örnekler var. Ankara'da bir Cybersoft örneği var. Teknik detayına girmiyorum ama bizim

süreçlerimizden geçmiş iki bilgisayar mühendisi arkadaşımızın kurduğu oldukça büyük sayılabilecek önemli bir şirket. Bizim sektörümüzde büyük şirket olmak için çok fazla eleman çalıştırmak gerekmiyor; fakat Cybersoft gibi şirketlerin örneğinde olduğu gibi çok ciddi sayıda bilgisayar mühendisi istihdam ediyorlar. ETIYA Yazılım, Banksoft, Bilin Yazılım gibi şirketler aslında biz bilgisayar mühendislerinin kendilerini en iyi ifade edebilecekleri, en gelişmeye müsait, en yaratıcı ve en etkili şekilde çalışmaya müsait olduğu yerler. Buralarda çalışanların en mutlu olanlar olduğunu düşünüyorum; ancak tabii gelirler her zaman birinci gruptaki kadar olmayabiliyor.

Sektördeki firmaların genel olarak beklentilerini anlattıktan sonra benim kişisel olarak son grubun son çekirdeğinde yer alan bir şirket olarak, yöneticisi bilgisayar mühendisi olarak birkaç düşüncemi paylaşmak istiyorum. Ben şimdiye kadar son 20 yılda kendi şirketimde çalışan bilgisayar mühendisi arkadaşların bilgi becerileriyle ilgili hiçbir sorun, bir eksiklik yaşamadım. Bu benim de bilgisayar mühendisi olmamdan kaynaklanıyor olabilir veya bilgisayar mühendisliği eğitiminin çok başarılı olmasından kaynaklanıyor olabilir.

Ancak şöyle birkaç eksiklik ve gözlemim var: Proje yönetimi konusunda eksiklikleriyle geliyorlar. Hocam anlattı, proje yönetimi dersi var; benim zamanında da vardı. Daha sonraki iletişimimde de gördüm; proje yönetimleri, proje dersleri var, proje yapıyorlar; ama sanıyorum yönetim kısmını arkadaşlar kaçırıyor. Projenin metodolojisi, süreçleri, dokümantasyonu, kalitesi, denetimi konusunda hiç bilgi ve deneyim sahibi olmadan geliyorlar ve bu da arkadaşlarımızda ciddi bir sıkıntı olarak yaşanıyor. Yine erkek arkadaşlar askerlik sorunuyla çalışmaya başladıkları için çalışmaya başladıkları yere tam olarak bağlanmıyor. Her an askere gidecek, hayatı değişecek endişesiyle kendisini şirkete tam bağlayamıyor ve bu da verimini düşürüyor. Bunu algılayan şirket yöneticisi de zorunlu olarak başka şekilde onun başarısını ve performansını etkileyecek olumsuz davranışlar içinde bulunuyor. Sonraki hayatında da araya giren askerlikte geçen süre nedeniyle son derece hızlı gelişen bilgisayar mühendisliğinin gelişmelerinden uzak kalmış olması nedeniyle bilgilerinden de önemli bir kayıpla, yıpranmayla geri döndüğü için, en azından kendini yenileyemediği için bu kez sektörde bir uyumsuzluk ve geri kalmış olma sorunu ile karşı karşıya kalıyor. Bu sorun tabii ki üniversitelerimizin çözeceği bir sorun değil; ama yine de burada hepimizin bilmesi veya benim söyleme gereği hissettiğim bir konu.

Kadın arkadaşlarımız için de şöyle bir gözlemim var: Çok zor çalışma koşullarında çalıştığımız için kadın arkadaşlarımız da bu zor koşullara uyum sağlamada cinsiyetlerinin toplumun dayattığı rolleri, sorumlulukları nedeniyle erkekler kadar fazla mesai ve özel yaşamdan fedakarlık yapmakta zorlanıyorlar. Bu da onların kariyerlerinde erkeklere göre ciddi bir eşitsizlik yaratıyor. Benim 30 yıllık meslek hayatımda karşılaştığım bütün kadın meslektaş arkadaşlarım -birkaç istisna hariç olmak üzere- ya hiç evlenmemişlerdir, ya boşanmış veya en fazla 1 çocuk sahibi olmuşlardır. Bu çok ciddi bir gözlemim. Bu durumun ya Taylan arkadaşımızın yaptığı istatistiklerde ya da bundan sonra yapılacak istatistiklerde çıkması mümkün.

Son gözlemim ise üniversitelere dışarıdan baktığımda çok karamsar bir tablo görüyorum. Kendi yöneticisini seçemeyen veya seçtiği yöneticinin kendisine rektör olarak atanmasına izin verilmeyen, demokratik olmayan, dolayısıyla özgür olmayan bir üniversite resmi var dışarıdan baktığımda. İçeride çok daha büyük bir baskı, çok daha büyük bir endişe kaynağı, huzursuzluk olabileceğini düşünüyorum; ama benim değerlendirmem, üniversitelerin bilim yapmaktan sadece ve sadece bu nedenle bile uzak olabileceği... Kendi yöneticilerini seçemeyişleri; seçtikleri kişilerle yönetilmemeleri; tanımadığı, güvenmediği, bilmediği insanlarla birlikte hareket olma zorunluluğu (ben kendi deneyimlerimden biliyorum özel şirketlerde bile) insanın çalışma hayatını motivasyonunu son derece olumsuz etkiler.

Bir başka, yine üniversitelere bir şekilde dokunan bir konudan bahsetmek istiyorum. 30 yıldır Nobel ödüllerini bir şekilde takip ediyorum. Her yıl 5-10 dalda verilen ödüllerden alabilen hemen hemen hiçbir bilim adamımız bulunmuyor. Bir belki Aziz Sancar'ı hatırlayabilirsiniz, ama kendisi bilim adamlığını Türkiye'de yapmış değil. Üniversiteyi Türkiye'de okumuş, ondan sonra Amerika'da araştırmalar yapmış bilim adamlığını gerçekleştirmiş. Diğer türlü çalışmalara baktığımda hem endekslerde hem araştırma sayılarında üniversitelerimizin dünyanın çok gerisinde olduğunu görmekteyim. Dünya üniversiteleriyle ilgili birkaç başka araştırmayı incelediğimde gördüm ki ilk yüz üniversitede hiçbir üniversitemiz yok, ilk 200'de hiçbir üniversitemiz yok, ilk 300'de 2 tane var, ilk 500'de 4 veya 5 tane üniversitemiz var.

Bütün bunları topladığımızda üniversitelere çok yüklenmiş olabiliriz ya da özel hayat veya özel şirketlerle ilgili çok fazla olumsuzluktan bahsetmiş olabilirim. Diğer taraftan şunu da söylemek isterim ki üniversiteler bizden, toplumdan bağımsız kurumlar değil; onların bu noktada olmasından, kendilerini geliştirememesinden, en az onlar kadar kişisel olarak bizler de, ben de, sizler de, demokratik kitle örgütleri de, partiler de, siyasetçiler de, hepimiz sorumluyuz. Üstelik onlar izole bir ortamda yaşamıyorlar; bu ülkede yaşıyorlar, bu toplumda, bu ekonomide yaşıyorlar; hepimiz birbirimizle direkt ilişkiyiz. Lütfen bütün bu söylediklerimi direkt üniversitelere, sayın hocalarıma bir eleştiri olarak söylediğimi düşünmeyin; bunları geliştirmek üzere bir bilgi, küçük havuzumuza bir katkı amacıyla söylenmiş sözler olarak değerlendirin. Bu kurultay ve bundan sonraki kurultaylar ve çalışmalar, komisyonlar aracılığıyla hep birlikte üniversite, üniversitelerin yetiştirdiği bilgisayar mühendisleri, bu mühendislerin oluşturduğu bilgi ve bunların kullanımı konusunda daha uzunca bir süre çalışmamız gerekecek. Hep birlikte bu süreci en iyi yerlere getireceğiz.

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Saygılar, sevgiler sunuyorum bu etkinliği düzenleyenlere, katılımcılara, sizlere, öğrenci arkadaşlarıma, sayın hocalarıma.

Sağlıcakla kalın.